SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 10. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 18 Maj 1905. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 25:e Årg.

Clara Hultgren.

I vårt porträttgalleri af operaartister, jemte biografiska uppsatser, ha vi naturligtvis att i första rummet framhålla mera framstående eller genom långvarig scenisk verksamhet meriterade sådana äfvensom främmande, å vår operascen framträdande, gäster. Debutanter kunna sålunda icke gerna komma i fråga att i sådant hänseende uppmärksammas af denna tidning. Undantag gifves dock, då nämligen, när en för vår operascen ny debutant framträder med egenskaper som tillhöra en konstnär af högre rang. Detta är fallet med fru Clara Hultgren, den norska sångerska, hvilken nyligen i Leonoras mycket fordrande parti i "Trubaduren" för första gången lät höra sig på vår operascen och detta med en framgång, som af våra musikkritiker samstämmigt erkändes och som publikens bifall otvetydigt bekräftade.

Det gällde också icke här en sångerska, som efter nyss afslutade konservatoriestudier tager sina första steg på operatiljan. Fru Hultgren har, såsom vi redan nämnt, på sitt hemlands största scen framträdt i maktpåliggande operapartier innan hon gjorde sin debut, icke gästspel; ty det är sångerskans afsikt att söka engagement vid vår opera, och redan under denna termin lär hon få tillfälle att göra en andra debut såsom Agatha i "Friskytten". Med sin redan ådagalagda betydande sångtalang, behagliga röst och apparition, antaga vi att hon äfven i denna roll skall göra lycka. Helt säkert vore det, särdeles för närvarande, då fru Östberg synes ha lemnat vår operascen, och då yngre förnämligare krafter äro behöfliga för densamma, en vinst om fru Hultgren genom engagement komme att öka antalet af våra operaartister.

Henry Wood.

(Se musikbrefvet sid. 75).

Clara Hultgren.

Clara Hultgren, född Mathiesen, är den 1 nov. 1877 född i Tönsberg. Redan som barn visade hon stor musikalisk begåfning, och 12 år gammal kom hon under den i sitt hemland så högt som sånglärarinna uppskattade kammarherrinnan fru Munthe af Morgenstjernes ledning.

Under denna dugliga lärarinna, som varmt intresserade sig för den unga flickan, gjorde hon hastigt stora framsteg. Sålunda gaf hon sin första sjelfständiga konsert vid 14 års ålder. Om denna skrifver Aftenpostens ansedde musikanmälare, Otto Winter-Hjelm, följande: "Stämman eger ett yppig välljud och respektabel styrka; hvarje ton klingar af musikalisk begåfning och har den böjlighet i uttrycket, som röjer konstnärstemperament och skönhetssinne. Det var skön konst — och särdeles lyckliga gåfvor — man fick bevittna i hvarje nummer hon föredrog, alltifrån Agathas aria i "Friskytten" till de Grieg'ska sångerna.

Ett par år senare gjorde hon, 16 år gammal, en tur till London, der hon bl. a. var inbjuden såsom premiärministern Salisburys gäst på hans slott. Här hade hon tillfälle att få sjunga för Londonsocieteten, och hennes sång väckte stor förtjusning; musikrecensenter, som hade tillträde till ministerns sångsoaréer, lofordade samstämmigt den unga konstnärinnan.

Efter ett halft års uppehåll i London återvände hon hem för att fortsätta sång-

studierna för fru Morgenstjerne och arbetade härmed till dess hon vid 20 års ålder gifte sig med en norsk affärsman, af gammal svensk släkt, och sedan blef hon bosatt i Kristiania. Derefter har hon ej tagit någon sångundervisning men varit mycket anlitad för medverkan vid Musikforeningens, Cæciliaforeningens etc. konserter. I andra hemlandets städer, äfvensom i Köpenhamn, har fru Hultgren konserterat med stor framgång.

Som scenisk sångerska har hon ej mycket kunnat verka, då, som bekant, Kristiania ej har någon opera, utan man endast tillfälligtvis får njuta der af operaföreställningar. Hon har emellertid haft stor håg för scenisk verksamhet. På Nationalteatern i den norska hufvudstaden fick hon tillfälle att förra året deltaga i operaföreställningarne vid hr John Forsells gästspel, då hon sjöng *Leonora* i "Trubaduren" och *Donna Anna* i "Don Juan". Omedelbart härefter erhöll hon statens konstnärsstipendium. Hon har äfven uppträdt såsom *Zerlina* i "Fra Diavolo" och har instuderat *Violetta* i "Den vilseförda", *Maria* i "Väringarne i Myklagård", *Elsa* i "Lohengrin" samt *Agatha* i "Friskytten", den roll, hvarmed fru Hultgren, som sagdt, snart kommer att här låta höra sig.

Om förslag till nya notsystem.

Flerfaldiga gånger har man gjort försök att förenkla vårt nuvarande notsystem af fem linjer med dess notskrift, klaver och förtecken etc., åsyftande att åstadkomma en tidsbesparande och lättläst notstil. Att närmare redogöra för alla försök i den vägen eller ens de mest anmärkningsvärda skulle kräfva utrymme af en hel bok. De principer, som lagts till grund för en sådan reformation ha varit flera; den praktiska utförbarheten och nyttan af alla hittills förekommande förslag har varit lika med noll. Nyligen har uppmärksamheten på dessa reformatoriska sträfvanden riktats genom försök i den vägen, förskrifvande sig från Tyskland och Danmark. Så har i det förstnämnda landet en Georg Cappellen i Osnabrück uttänkt ett rätt fyndigt system — säges det; ty vi ha icke fått tillfälle att taga del af detsamma —, ett system, som afser att, så långt möjligt är, förenkla notationen.

Äfven i Danmark ha — (Se i detta nummer artikeln "Litteratur") — uppfinnare flitigt arbetat i samma riktning, och nyligen förelade en hr Thorald Jerichau kompositörerna i "Dansk Tonekunstnerforening" ett mycket vackert resultat. En brist i vårt nuvarande notsystem är, menar hr Jerichau, att dertill användas två klaver, hvarigenom noterna få olika benämningar i hvart och ett af de två systemen, så att t. ex. noten på första linjen i basen heter g, hvaremot den på första linien i diskanten heter e.

Hr Jerichau har nu uppfunnit ett trelinjigt system, hvarigenom hvarje oktav får sina särskildt betecknade tre linjer, och han uppnår därigenom den stora fördelen, att noterna på samma ställe i hvart och ett af dessa system ha samma benämning. Vid ett flyktigt betraktande kunde det se ut, som om dessa bisystem och bilinjer måste förvirra, men har man blott något satt sig in i metoden, och det gör man snart, upptäcker man, att öfversikten i stället i väsentlig grad underlättas.

Hr Jerichaus föredrag väckte den största uppmärksamhet bland de särdeles kompetenta åhörarne, och han inhöstade mycket beröm för sin fint och logiskt genomtänkta metod.

Under den påföljande diskussionen framkom dr Angul Hammerich med förslaget att införa den gamla franska g-klaven, som finnes på första linjen. Härigenom kunde 5-linjesystemet bibehållas, och noterna finge då samma benämning på samma plats i de två systemen. G på första linjen i basen skulle svara mot g (två oktaver högre) på samma linje i diskanten.

Men äfven denna förbättring, som till synes är lätt att realisera, skulle liksom hr Jerichaus system dock alldeles kullkasta det nuvarande notsystemet och fullkomligt antikvera det ofantliga notlager, som nu finnes öfver hela världen.

Det är därför blott mycket ringa utsikt till att någon af dessa otvifvelaktigt ypperliga förbättringar får praktisk betydelse, åtminstone i den närmaste framtiden.

Sistnämnda anmärkning är ganska riktig. Hvilket kolossalt arbete skulle det ej blifva att öfverflytta all musiklitteratur af något värde till nya upplagor med ny notering. Skulle man åter efter antagandet af en sådan trycka musikalier med användande deraf, och icke göra någon öfverflyttning af det förutvarande till det nya, så finge man det dubbla arbetet att lära sig liksom "två språk", och det blefve först en aflägsen framtid som finge nytta af reformationen — posito att den ledde till något rationelt och varaktigt bestående.

Här i Sverige ha ock försök gjorts till förenkling af notspråkets tecken. Så utkom för tjugu år sedan i musikhandeln ett "nytt notsystem" af Robert Söderström. I detta äro enkla och dubbla kors och b afskaffade och ersatta dermed, att alla de svarta tangenternas noter få aflångt hufvud, de hvita, såsom förut, rundt sådant. Klavförändringar ha undvikits genom att låta den venstra handen alltid spela, liksom den högra, i diskantklav, blott en oktav lägre. Någon praktisk nytta af detta förslag kan ej konstateras.

Några år förut finner man en insändare i denna tidning ha accepterat en tysk pianopedagog, prof. Krauses förslag att gifva hvarje halfton sin egen plats. Författaren till den nämnda insända artikeln (signerad H. C.) säger sig sedan längre tid tillbaka ha uttänkt ett förslag i samma syfte, men hans idé skiljer sig, säger han, i framställningssättet väsentligen från prof. Krauses. Planen för detta notsystem är lämpadt efter klaviaturen, så att de hvita tangenterna motsvaras af noter på de hvita mellanrummen, de svarta tangenterna af noter på de svarta linjerna. För ögat finnes sålunda ej mer än en tonart; alla kors, b:n och återställningstecken försvinna, emedan hvarje ton har sin egen not. Om noten c således står tätt under första linjen (på det vanliga 5-linje-systemet motsvarande i den vanliga notstilen ettstrukna d), så är noten på första linjen ciss o. s. v. När så denna ettstrukna oktav slutar med noten h. tätt öfver 5:te linien, står nästa c på samma rum med två streck ofvan (=), utmärkande början af tvåstrukna oktaven. Återgå vi till denna ettstrukna oktav, skulle e och f (närliggande undertangenter) inrymmas på samma mellanrum, men då detta skulle bli för trångt för båda noterna, har mellanrummet mellan 2:dra och 3:e linjen gjorts dubbelt så stort, sålunda:

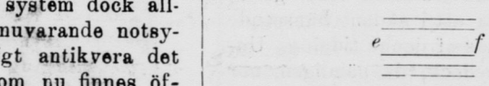

Enformigheten i detta skrifsätt torde göra detta system åtminstone lika villsamt och svårläst som det nu vanliga. I en not till detta förslag af H. C. anmärkes, att Red. väl finner det vara "en fyndig kuriositet" men tror ej på en framtid för något slags notskrift, som ej grundar sig på det nuvarande, genom sekler småningom organiskt utvecklade systemet. Deri torde väl allmänt instämmas.

Detta nuvarande, och gamla notsystem med sina fem linier och hjelplinier, klaver och förtecken är icke så krångligt att lära som notskrift-reformatorerna inbilla sig, ifall det på rationelt sätt inläres. Deremot torde i många fall svårigheterna undanröjas genom att undvika begagnandet af tonarter med allt för många kors och b, eller att använda skrifsätt med notstilens förenkling genom att i möjligaste måtto undvika dubbla försättningstecken o. s. v.

I partitur-skriften torde en reform lättare åstadkommas. Den tyska musiktidningen "Neue Musikzeitung" innehöll nyligen ett förslag i denna väg af d:r H. Stephens. I hans „reformpartitur motsvarar samma linje också samma not, och endast en klav användes. Närmare kunna vi emellertid icke redogöra för denna, som det synes förenklande reformering.

Musikbref från England.

Newcastle on Tyne, Maj 1905.

Den nuvarande Queen's Hall-orkestern, som spelar med sådan éclat under Mr Henry Woods anförande på konserter i London och de största provinsstäderna, är en helt annan orkester än den han organiserade för omkring 10 år sedan. Förra sommaren strejkade de forna orkestermedlemmarne för högre löner och andra förmåner, hvilka »Konsertbolaget Queen's Hall» icke kunde villfara. Och sålunda upplöstes den så famösa orkestern och Mr Wood blef anmodad att engagera en ny orkester. Tack vare hans ovanliga energi lyckades Mr Wood att inom kort tid bilda en stor orkester. (flera medlemmar äro utländska musiker) som nu är så möstergill, att äfven sådana ryktbara tonsättare som Richard Strauss och Sir Edvard Elgar, under hvars dirigentskap Queen's Hall-orkestern nyligen spelat deras kompositioner, hafva i enthusiastiska ordalag uttryckt sin beundran öfver dess utmärkta samspel och konstnärliga förståelser af deras önskningar.

Mr Henry Wood, som till utseende och temperament är mera lik en utländning än engelsman, är, med undantag af Dr. Richter, Englands mest framstående orkesterdirigent. Han är en stor hatare af hafs, och alla musikverk, som ges under hans anförande, måste vara väl inöfvade, innan de spelas på konserter, någonting som är mycket ovanligt i den engelska musikvärlden, der till och med sådana stora och svåra oratorier som Elgars »*Gerontius' Dröm*» och »*Apostlarne*» hafva utförts på konserter utan att kören, solisterna och orkestern hafva repeterat tillsammans. Sådant kan endast ega rum i ett land, der nationen ej är i ordets sannaste bemärkelse musikalisk.

Mr Henry Wood är född den 3 Mars 1870 i London. Föräldrarna voro båda mycket musikaliska, och han erhöll sin första musikundervisning af sin moder. Efter att hafva studerat ett par år sång, piano, orgel och harmoni med stor framgång vid Royal Academy of Music i London, blef han 17 år gammal utnämnd till organist och kantor i St. Johns Kyrka, London. Två år senare började han sin bana som kapellmästare vid åtskilliga teatrar. Under de sex år som han ägnade sig åt denna verksamhet anförde han 64 olika operor och operetter, deribland Tschaikowskys opera *Eugen Onegin*, som gafs för första gången i London år 1892.

Sin nuvarande befattning som dirigent af Queen's Hall-orkestern har han sedan 1895 fört med den äran. Omkring 300 musikverk hafva utförts på Queen's Hall-konserterna, och många af dem för första gången i England; ibland de senare äro Alfvéns D dur-Symfoni, Karl Valentins Festmarch Op. 29 och Emil Sjögrens »Wüstenwanderung der Heiligen drei Könige». Mr Henry Wood är gift med en fint bildad ryska, som är en charmant sångerska, och liksom sin man är mycket populär i England. Ibland svenska sånger som jag med stort nöje hört henne sjunga på konserter, är Pettersson-Bergers välkända »Irmeline Rose».

Tack vare företagsamma konsertagenter äro vi fortfarande öfversvämmade af musikaliska underbarn. För närvarande spela nu i London Mischa Elman, Florizel von Reuter och det nyaste undret, Vitoria Chartres, en liten tös, nio år gammal och elev af Professor Sevcik i Prag. Hon lär spela Max Bruchs Violinkonsert i G-moll med största lätthet. Helt nyligen hörde jag Florizel von Reuter spela på en konsert i Newcastle on Tyne mycket svåra stycken af Ernst, Paganini, Sarasate och Saint-Saëns. Den unga fiolspelaren, ehuru officielt fortfarande 12 år, ser ut som en yngling omkring 16 eller 17 år. Det vore väl, om han uppgaf att spela på konserter och kunde få hvila ut sig i all stillhet, ty han ser mycket trött och öfveransträngd ut och tycks lida af spasmodiska ryckningar i både hals och axlar.

Den ryktbara orkesteranföraren Hans Richter, numera bosatt i Manchester, har varit illa sjuk men är nu så pass återställd att han kunnat återtaga sin verksamhet som kapellmästare vid Covent Garden-teatern, medan Wagners Nibelungenring gifves der. Wagners-föreställningarna började måndagen den första maj; med »Das Rheingold», som gafs för nära nog fullt hus. Bland publiken märktes baronessan Adelina Patti-Cederström, i hvit sidenklädning och öfversållad med perlor och diamanter, samt hennes man, och i kungliga logen syntes hertigen och hertiginnan af Connaught och prinsessan Christian. — »Die Walküre» gafs på tisdagen, »Siegfried» på torsdagen och Wagners Trilogi slutade på lördagen med »Die Götterdämmerung». De tre sistnämnda föreställningarne började redan kl. 5 eftermiddagen och den första kl. half nio på kvällen. Eget nog voro representationerna af »Ringen» interfolierade med Rossinis »Barberaren af Sevilla» på onsdagen och Donizettis »Don Pasquale» på fredagen. Kan vandalismen gå längre.

Emedan Sir Edvard Elgar aldrig åtnjutit musikundervisning vid musikkonservatorium eller genomgått musikexamen vid universiteter, och som det är välbekant, att han sätter ett slags ära i att vara autodidakt, har det väckt allmän förvåning, att han nyligen antagit anställning vid Birminghams universitet såsom professor och föreläsare i musik, och där hans plikt är att examinera lärjungarna i musik. Troligen har Elgar tagit Ciceros ord, *Non nobis solum nati sumus*, till rättesnöre för sitt beslut härvidlag.

Vår svenska sångerska, madame Agnes Janson, som under flera år jämte sin man, mr Fisher, bott i Skottland, har tillsammans med fiolspelerskan, miss Nettie Carpenter, gifvit en konsert i London. *Musical News*, som fördelaktigt omnämner madame Janson, säger bland annat, att hennes röst är fortfarande välljudande och att hon sjöng vackert sånger af R. Strauss, Schumann, Söderman, Grieg och ett par svenska folkvisor.

Kompositören Richard Strauss' tonverk spelas mycket ofta i England. Hans nya »Sinfonia Domestica» har redan utförts 2 gånger i London först af Queen's Hall-orkestern, anförd af Mr Henry Wood, sedermera i april af samma orkester med kompositören som dirigent.

»Sinfonia Domestica», som spelades först i Amerika under Strauss' anförande, är ett ultra modernt orkesterverk och veritabel programmusik. Symfonien är i fyra satser, som fortgå utan afbrott, och hvarje sats har en titel. Första rubriken är: —

Introduktion, Fadern, Modern, Barnet. Dessa äro representerade af framstående ledmotiv, hvilka ofta med god effekt återkomma under musikens lopp, synnerligast barnets ledmotiv. —

Rubriken N:o 2. Scherzo. Föräldrarnes lycka; barnets lek; vaggsång; (klockan slår 7 på kvällen). — *Rubriken N:o 3: Adagio. Kärlekesscener; Drömmar; Sinnesoro;* (klockan slår 7 på morgonen). *Rubriken N:o 4: Finale; Dubbel-Fuga. Uppvaknande; Ordvexling; Allmän Fröjd.*

Den komplicerade musiken är orimligt svår att utföra, och det är nära nog lika svårt att förstå, om kompositören verkligen menar att detta konstalster skall tagas *sérieusement*, eller som en symphonie *pour rire*. —

Richard Strauss har sålt förlagsrättigheten till »Sinfonia Domestica», som redan blifvit 30 gånger utförd under hans anförande, till en stor musikfirma, som betalat honom den lilla nätta summan af 31,500 kronor. Dessutom får Strauss omkring 46 kr., såsom »royalty», för hvarje gång Symfonien spelas på en konsert.

Musikkorrespondens

Från Roma.

15 April 1905.

Sedan undertecknads senaste meddelanden har ensamt Costanziteatern presterat sex nya program, hvaraf flertalet utgjorts af här f. f. g. uppförda operor. *Ciléas* af oss förut* omtalade Adriána Lecouvreur», har nu, två hela år senare än sin urpremiär i Verona, och efter att nyligen haft en glänsande

* Se Sv. Mktg. 1905, n:o 5. C har f. n. under arbete en ny opera, «*Gloria*» (Ära), med ämne från Medeltidens feodalstrider.

repris å »S. Carlo» i Napoli, framförts i Italiens hufvudstad, der emellertid den personligen närvarande calabresiske mæstrons, om vi så få uttrycka oss, aristokratiskt fina opus, åtminstone ej vid första föreställningen, förmådde tillvinna sig odeladt erkännande. Titelpartiet hade härstädes i *Saloméa Krusceniski* en såväl i musikaliskt som dramatiskt hänseende snart sagdt fulländad representant. *António Magini-Coletti* var en präktig Michonet, men å öfriga händer lemnade utförandet ett och annat öfrigt att önska; framför allt var *Giovanni Zenatello*, särskildt i jemförelse med »S. Carlos» Mauricio, E. Garbin, en allt annat än heroisk grefve af Sachsen, om ock hans höga, metallklara tenor äfven i förevarande uppgift gjorde sig ypperligt gällande.

I fråga om de synnerligen lyckade repriserna af *Puccinis* »Bohême» och *Wagners* »Walkiria» torde vara tillfyllest omnämna, att i den förra en ung fransk tenor, *Léon Cazauran*, hvilken, trots att han engagerats för hela säsongen samt eröfrat och färdigrepeterat titelrollen i den Offenbachska operan »Hoffmans äfventyr», i sista stund fått sig densamma frântagen, under förevändning att hans italienska uttal ej var fullt tillfredsställande, såsom poeten Rodolphe — det enda parti, hvari vederbörande hittills behagat låta honom gifva prof på sin talang — tillvann sig både allmänhetens och kritikens varma bifall för sin utomordentligt behagliga stämma samt sitt utsökt smakfulla föredrag i förening med en elegant och distinguerad apparition. I det Nibelungska musikdramat framstod vid sidan af *Saloméa Krusceniskis* Brünnhilde, *Maria Farnêtis* — jemväl en högst intagande Mimi i »Bohême» — Sieglinde och Ant. *Mag.-Colettis* Wotan den duktige hjeltetenoren *Luigi Longobárdi,* som förut med framgång återgifvit Radames i »Aida». *Verdis* mästerverk har i likhet med »Adriána» på sista tiden erhållit en ny dragningskraft genom den med en präktig altröst och måhända något väl mycket junoniskt yttre utrustade *Virginia Guerrinis* uppträdande i Amneris' och prinsessans af Bouillon resp. partier. Samma sångerska, som utmärkt sekunderats af sistnämnde tenorist och *Angelo Scandiáni* såsom den israelitiske nationalhjelten och filistéernas öfverstepräst, presterade en ypperlig tolkning af den kvinnliga hufvudrollen i *Saint-Saëns'* effektfulla musikdram Sansone e Dâlila, der i synnerhet de magnifika körerna och den af äkta orientalisk karaktär preglade balettmusiken verkade anslående, samt den briljanta iscensättningen ytterligare förhöjde det gynnsamma totalintrycket.

Sonzogno-förlagets begge tillsammans gifna enaktsoperor, *Gabriel Duponts* »La Cábrera», (»Getvakterskan») och markis *Lorenzo Filiásis* »Manuel Menendez», motsvarade uppenbarligen ej de rätt högt spända förväntningar, man på grund af föregånget »renommé» gjort sig om desamma. För den senare, hvars ämne är hemtadt från Edmondo de Amicis' »Pagine sparse», (Strödda blad), hafva vi förut redogjort* och må endast tillägga, att den med sina sydländskt eldiga melodier, af hvilka i synnerhet Férminas ljufliga arioso: »La catedrále antica piu non ricordi tu», kulminerande i den inspirerade frasen: »Una divin vergin di Murillo», äfvensom det präktiga intermezzot formligen elektriserade publiken, också härstädes gjorde ganska stor lycka, hvartill den förträffliga framställningen väsentligt bidrog, framför allt i fråga om de båda förnämsta partierna genom *Giov Zenatello* och *Sal:a Krusceniski.*

Trots att jemväl i »Cabréra« utförandet, med den förre i tenorrollen och *Maria Farnéti* i hjeltinnans, var det bästa möjliga, blef här allmänna meningen, att förevarande opus näppeligen är i besittning af kvalifikationerna för ett pris af 50,000 lire**. Texten behandlar, i likhet med »Menendez», af svartsjukan vållade konflikter, ehuru med den skillnad, att älskarens misstankar verkligen äro grundade, i det att under dennes frånvaro i egenskap af matros i spanska flottan under senaste kriget med Nordamerikas förenta stater — handlingen tilldrager sig äfven här i Spanien, men i våra dagar — hans fästmö faller offer för en förförares lockelser; då fästmannen ändtligen skänker henne sin förlåtelse, är hon så medtagen af kropps- och själslidanden, att hon i hans armar utandas sin sista suck. Denna text förnekar ej sin upphofsman, Massenets bekante librettist *Henri Cains* öfverlägsna tekniska rutin, men har tyvärr haft missödet att blifva föremål för en mycket underhaltig öfersättning, hufvudsakligen på ett slags rytmisk prosa. Öfver den om grundliga studier vittnande musiken med dess alltigenom fina och eleganta faktur hvilar ett starkt drag af monotoni, så mycket mera som densamma är rätt melodifattig och utan all originalitet, i det att den fullständigt är hållen i nyssnämnde tonsättares anda. I öfverensstämmelse med den ultramoderna smakriktningen förekomma knappast några afslutade musiknummer. Af partituret må särskildt framhållas hjeltinnans entré och afsked — då hon, i förtvifian öfver sin Pedritos hårdhet, med det barn, som är frukten af hennes felsteg, lemnar sitt hem — i slutet af operans förra afdelning, det utsökta intermezzot samt den ljuft vemodiga kvinnokören: »Ave maris stella» och dödsscenen i den senare. Också upplefde det Sonzogniska prisprogrammet allenast helt få föreställningar. Stämningen vid premiären förhöjdes genom närvaron af »Cabréras» librettist, jemväl representant för den af sjukdom hindrade kompositören, samt af maestron Filiasi, att ej nämna, bland åhörarne, friherrinnan Adelina Patti-Cederström med make, hvilka nyligen tillbragt några veckor i Roma*.

Då säsongens sista nyhet, *Offenbachs* »I racconti di Hoffmann» för några dagar sedan gick af stapeln, visade det sig, att direktionen begått ett missgrepp genom att, såsom vi ofvan anfört, besätta titelrollen med en sångare, hvars framställning åtminstone i musikaliskt hänseende var så svag, att han rent af äfventyrade det fängslande verkets eljest gifna succès, med en på öfriga händer, särskildt *Amélia Karola* = Olympia, *Maria Farnéti* = Giulietta och Antonia samt *Angelo Scardiano* i barytonpartiet, synnerligen lyckadt utförande och en briljant »mise- en-scène», framför allt af andra akten, hvarest den till Venezia förlagda scenen med sitt tillbehör af å »Canale Grande» förbipasserande gondoler etc. var utsökt vackert och effektfullt anordnad. Slutet blef, att *Léon Cazuran* redan vid tredje representationen fick interpretera den galante tyske romantikern, i hvilken uppgift denne »tenor lèger» till den grad var i sitt esse, att han sannerligen ej behöft taga sin tillflykt till så lumpna medel som att till premiären leja några hejdukar för att låta uthvissla sin stackars italienske rival.

Den redan af undert. — i n:o 4 d. å. — omnämnda, populära stagione'n i »Teatro *Quirino*», afslutades redan i början af mars. Af den utlofvade, rikhaltiga spellistan kom jemförelsevis ett fåtal operor till uppförande, hvaraf må anföras *Verdis* »I Lombardi alla prima crociata», (»Lombarderna i första korståget») med sina präktiga körer, och den produktive, under sin lefnad, nästan misskände napolitanske maestron *Errico Petrellas* (†1877) »*Jone*» (med ämne från »Pompejis sista dagar,» Bulwers berömda roman), en opera, som, ehuru rätt föråldrad, dock särskildt på grund af sina uttrycksfulla melodier är en tilltalande och intressant bekantskap. Tyvärr voro sällskapets prestationer allt för bristfälliga för att låta de representerade arbetenas förtjänster komma till sin fulla rätt.

Vid den sjette af kgl. Musikakademien »*S. Cecilias*» åtta abonnementskonserter under innevarande säsong bjöds på ett synnerligen värdefullt, rent klassiskt program, hvars hufvudnummer utgjordes af oratoriets geniale reformator *Giacomo Carissimis*, (†1674) »Jefte», ett af dennes yppersta verk inom sagda musikart, med latinsk text på grundval af den gammaltestamentliga berättelsen. Liksom hans produktion i sin helhet är detta utmärkt för

* Se Sv. Mktg. 1905, n:o 2. —

** Jfr. korresp. från Sicilien i n:o 5 d å.

* Vid en audiens hos sångens f. n. mest illustra drottning hade undert. tillfälle konstatera, att ryktet ingalunda öfverdrifvit i fråga om hennes »eviga ungdom». Här uppträdde friherrinnan ej offentligt, men skulle mot slutet af förra månaden konsertera i Paris.

stor sanning och effektiv spontaneitet i den musikaliska deklamationen, kulminerande i Jeftas dotters dystra klagosång och den vemodiga slutkören: »Plorate, filii Sion», ett verkligt mönster i fråga om tolkning af mensklig smärta på tonernas språk. Derjemte utfördes, för första gången i Roma, den storslagna och färgrika triumfscenen i tredje afdelningen af *Händels* oratorium Judas Maccabeus och *Bachs* berömda kantat Ein feste Burg ist unser Gott, (»Vår Gud är oss en väldig borg»), hvars kärna utgöres af den Luther tillskrifna koralen, som den polyfoniska konstens mästare omskapat till en den obegränsade gudsförtröstans »höga visa» med en religiöst fosterländsk dikts hela dominerande majestät. Detta nummer gafs i allo ypperligt under ledning af prof. *Stanislao Falchi* och med en del af akademiens elever i solopartierna; körernas skönhet förhöjdes genom medverkan af alumnerna vid S. Salvatore's in Lauro »schola cantorum.»

Anteros.

Musikbref från Göteborg.

Sin fjärde och sista orkesterkonsert gaf Eduard Magnus' Musikfond den 26 mars under ledning af kapellmästare Hammer från Lausanne. Programmet inleddes med Brahms' Symfoni III op. 90. F-dur, hvilket svåra verk, trots herr Hammers bepröfvade ledareförmåga, mest på grund af de ovanligt dåliga blåsarne, i utförandet lemnade åtskilligt öfrigt att önska. Vidare gafs ouverture till Schakespeares drama »King Lear» af Berlioz samt förspel till oratoriet Syndafloden af Saint-Saëns, der violinsolot spelades korrekt men kallt af hr Bredberg. Konserten afslutades med Sjögrens suite »På vandring», instrumenterad af Tor Aulin, hvilket karaktäristiska och skickligt instrumenterade verk af orkestern återgafs mycket godt.

En sällsynt njutning beredde oss Cæciliaföreningens Madrigalkör från Köpenhamn, som under kapellmästare Fr. Rungs ledning den 10 april konserterade i kouserthuset. Kören, som gaf till bästa öfver 20 olika nummer, visade här ej endast en synnerligen väl afvägd proportion mellan de olika stämmorna, utan äfven ett ovanligt klangskönt material och framför allt en nyanseringsförmåga af en sådan rikedom och jemnhet i alla stämmor, att man säkerligen torde hafva svårt uppleta maken inom *någon* annan kör. Allt detta tillsammans gjorde åhörandet af körens prestationer till en konstnjutning af allra första rang.

Dagen derpå gåfvo fru Norrie och Sven Scholander en gemensam visafton i konserthuset. Programmet upptog tyska, franska, danska och svenska visor, och de båda konsertgifvarne skördade rikligt bifall för sina prestationer. Enligt vår mening böra de båda artisterna för framtiden ej "förena sina öden", såsom vid denna och en följande konsert skedde, då det verkar ofördelaktigt för dem begge. Hr Scholander, som med aldrig svikande finhet återger sina sånger, af hvilken art de vara må, kommer derigenom fru Norries hufvudsakligen i det groft burleska gående genre att framstå ännu bjertare, och fru Norries präktiga röst framhäfver i ensemblenummerna obarmhertigt hr Scholanders beklagliga brist på stämma, en brist som man, när man hör hr S. ensam, alls icke tänker på.

Den 14 april gaf hr Stenhammar sin andra sonatafton i handelsinstitutets sal, hvarvid Beethovens sonater: A-dur op. 2 n:o 2, D-moll op. 31 n:o 2, E-moll op. 90 och Ass-dur op. 110 stodo på programmet. Själfva förhindrade att bevista konserten, hörde vi från pålitligt håll, att denna sonatafton var ännu njutningsrikare och intressantare än den första, hvilket sannerligen ej vill säga litet.

Den 16 april gåfvo hr Scholander och fru Norrie en andra visafton med skandinaviskt program.

Filharmoniska sällskapet gaf den 17 april (med återupprepning dagen derpå) det storslagna "Ein deutsches Requiem" af Brahms. Det under hr Stenhammars ledning framförda mäktiga verket utfördes på ett för sällskapet hedrande sätt. De kräfvande körerna återgåfvos med utmärkt sammanhållning och med i det hela god klangverkan. Orkesterns viktiga parti utfördes utan några mera störande missöden och med anmärkningsvärdt godt underordnande under kören. Det kvinliga solopartiet återgafs på ett utmärkt sätt af fröken Ellen Beck från Köpenhamn. Den stora stämman klingade i det oerhördt högt och svårt liggande partiet med en fribet, jemnhet och glans, som endast öfverträffades af det sanna och väl pointerade föredraget. Fröken Becks utförande af detta parti gjorde programmets femte afdelning till aftonens stämningsfullaste och mest lyckade nummer. För det manliga solopartiet hade medverkan vunnits af hr John Forsell. Hr F:s naturel och begåfning lämpar sig ej för oratoriesång. Hans alltför teatraliska utförande af partiet inverkade störande och profanerande i stället för höjande och stämningsgifvande. Partiets för hr F. obekvämt djupa läge kom dessutom en hos sångaren förekommande pressning och grötig tonbildning på djupa toner att störande framträda.

Påskdagen och Annandag Påsk konserterade Stockholms Par Brikollkör i Konserthuset. Den under hr Gösta Bohemans vakna ledning stående kören räknar omkring 75 man. De af genomgående väl valda såväl gamla som nyare sånger sammansatta programmen läto körens alla resurser komma till sin rätt. De mjuka och dock friskt klingande tenorerna voro kanske emellanåt något för svaga för de öfriga stämmornas, isynnerhet andra basarnes, massiva och klangrika tonflöden. Nyanseringarne voro goda, ibland kanske väl abrupta.

Den 28 april gafs en konsert af hrr Hugo Alfvén och Wilhelm Stenhammar i Konserthuset. Programmet upptog kompositioner uteslutande af de båda konsertgifvarne. Sålunda utfördes sonat C-moll op. 1 för violin och piano af Alfvén. Det för ett opus 1 ovanligt goda och lofvande verket innehöll i sina tre senaste satser åtskilligt vackert och vältänkt. Programmets n:o 2 utgjordes af pianostycken: Två fantasier af Stenhammar, oändligt vackra och fina i sitt slag, samt Skärgårdsbilder af Alfvén, tre småstycken af mera egendomlig än tilltalande karaktär. Programmets slutnummer var sonat A-moll op. 19 för violin och piano af Stenhammar, ett i sin karaktäristiska och genomförda byggnad mycket anslående verk. Utförandet af samtliga nummer präglades af en genomgående fin uppfattning. Om hr Alfvén som violinist ej står på mästerskapets höjd, uppväges denna brist af hans känsliga och musikaliska spel. Hr Stenhammars utmejslade teknik och nobla utförande äro nogsamt bekanta.

H—t.

Litteratur.

Finsk Musikrevy. Första majhäftet är ett Pacius-häfte, innehållande: Fredrik Pacius af K. Flodin — Nina Pacius. — Ur Pacius' brefsamling. — En premiär af A. R. — Några anteckningar rörande Pacius' ankomst till Finland och hans första konserter, af O. Andersson. — Till serien af Paciusminnen. — Ett sommarhem. — Häftet illustreras med portätt af Pacius och hans maka samt en vy öfver deras sommarhem.

Zeitschrift der Internationalen Musikgesellschaft. Jahrg. VI. H. 8 innehåller: Henri Quittard (Paris): Note sur un ouvrage inédit de Marc. Antoine Charpentier (1634—1704). — Thorald Jerichau (Köpenhamn): Zur Notenschrift. — W. W. Starner (Tunbridge Wells): Regarding Carillons. — Musikberichte etc

Neue Zeitschrift für Musik. N:o 19 har följande innehåll: Julius Blaschke: Schillers Gedichte in der Musik. — Dr A. Schütz: Die Musik in Schillers Dramen. — Neue Musikalier, etc.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Maj 3. Meyerbeer: *Profeten;*
5, 15. Tschaikowsky: *Eugen Onegin;*
6. Adam: *Konung för en dag* (Piffear: hr Nylander, deb.);
7. Verdi: *Trubaduren* (Leonora: fru Hultgren, deb.);
8, 11. Gounod: *Romeo och Julia* (Julia: Mlle Artôt de Padilla, gäst);
9. Rossini: *Wilhelm Tell;*
12. Donizetti: *Kärleksdrycken.* Opera-Buffa i 3 akter. (Adina, Gianetta: fru Hellström, frk Björklund; Nemorino, Belcor, doktor Dulcamara: hrr Malm, Oscar, Stiebel); — *Undina,* balett; musik af R. Henneberg;
13. Donizetti: *Leonora* (Leonora: fru Claussen);
14. Donizetti: *Regementets dotter* (Tonio: hr Barthold Schweback, 1:a deb.); Mascagni: *På Sicilien;*
17. Boito: *Mefistofeles* (Margareta: frök. Elisabeth Kolmodin, 1:a deb; Helena: fru Lindberg)

Östermalmsteatern. Maj 3—9. *Madame Sherry,* fars-operett i 3 akter af M. Ordonneau; musiken af Hugo Felix (Catherine, Jane, Mistigrette, Pepita: frkn. Berentz, Falk, R. Grünberg, fru Rothgardt; Mac Sherry, Anatole, Leonard y Gomez, Aurillac, Amadée, En poliskommissarie: hrr Ringvall, Ullman, Allum, Svensson, Stenfelt, Svedelius).

Djurgårds-teatern. Maj 10—17. *Madame Sherry.*

Musikal. akademien. Maj 3. Konsert af hr Oscar Bergström. Biträdande: miss Osborne, hrr Molander, Gösta Odén.

Vetenskapsakademien. Maj 8. Konsert för Skandinav. sjömanshemmet i Marseille. Medverkande: fru Lyseth-Schjerven, frk M Ohlson, hrr John Forsell, L. Zetterquist, W. Stenhammar.

Katarina kyrka. Maj 7. Folkkonsert med orkester af Konsertföreningen.

Under första hälften af maj har Donizetti — mirabile dictu — dominerat med en seria och två komiska operor. En af de senare, "Kärleksdrycken", är en gammal bekant i ny uppsättning och gick senast öfver operascenen 1896, då operan d. 29 sept. gafs för 125:te gången, efter att d. 17:de ha återupptagits med följande rollbesättning: Adina, Gianetta: frkn Kragballe, Lindegren; Nemorino: hr Lemon, nyss återkommen från studievistelsen i Paris, Belcor och Dulcamara: hrr C. Lejdström, Brag. "Kärleksdrycken", operabuffa af Romani, öfvers. af N. W. af Wetterstedt, gafs första gången på operan d. 12 okt. 1840, då i 2 akter. Från 22 maj 1862 blef den afdelad i 4. Som man ser är rollbesättningen vid senaste repris alldeles ny. Fru Hellström var en högst intagande Adina och sjöng sitt parti excellent. Hr Malm gjorde ock med sin vackra stämma och dramatiska framställning Nemorino i allo lyckad; hr Stiebels Dulcamara var utmärkt roande, och sångpartiet utfördes mycket förtjenstfullt. Af Belcor gjorde hr Oscar en vederbörligen stolt och egenkär krigare, hvars sång endast skulle ha varit mera tillfredsställande med ledigare koloratur. Den operan efterföljande baletten "Undina" är, med sin för öfrigt fina musik, tämligen enformig och tråkig.

Såsom Julia i Gounods »Romeo och Julia» gjorde frk Artôt de Padilla stor lycka. Med sin förtjusande apparition, sin vackra ehuru ej stora stämma och intagande spel gaf hon åt rollen en idealisk framställning. Särskildt sjöngs valsarian i första akten hänförande. Hr Ödmann var också denna afton särdeles väl disponerad och animerad.

Ett par första debuter har å nyo egt rum på Operan, i det hr Schweback, från Östermalmsteatern, där försökt sig som Tonio i "Regementets dotter", en debut, som vi ej hade tillfälle att öfvervara. Såsom Margareta i "Mefistofeles" — ett mindre parti än Margaretas i "Faust" — har frök. Kolmodin låtit höra sig. Den unga sångerskan, bördig från Gottland, är elev af Musikaliska akademien och fru D. Möller. Figur och röst äro rätt lämpliga för operascenen; stämman är dock stundom litet skarp och behöfver ytterligare skolas, såsom hennes drill tydligen visade.

Östermalmsteatern, och sedan Djurgårdsteatern, synes ha fått en god kassapjes i den muntrande fars-operetten "Madame Sherry", som har den bästa rollbesättning och en musik som väl låter höra sig. — Vår konsertrevy skall i nästa nummer afslutas.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. En italiensk solistensemble uppträder här från och med måndagen den 22 maj börjande med Verdis "Trubaduren". Sällskapet består af följande medlemmar: damerna Paolina Bartoluzzi, Emma Amedei och Giannina Galli samt hrr Natale Colombo, Canuti Gallerani, Luigi Vittori, Luigi Cortoluzzi, Enzo Cellini tillika med kapellmästare Giuseppe Rubino.

Musikaliska akademien firar den 20 d:s sin högtidsdag, hvarom närmare skall i nästa nummer meddelas.

O. D.-konsert gifves d. 26 maj i Östermalmskyrkan. Kören under dir. Hedenblads ledning, är då på genomresa för att i juni konsertera i utlandet, först i Berlin till förmån för Viktoriaförsamlingens byggnadsfond derstädes, sedan i Wien och Budapest.

Mazerska kvartettsällskapet hade d. 12 maj sammanträde. Efter därvid företagna val utgöres styrelsen af konsul A. Hillman, ordförande, advokaten E. Lidforss, musikchef, ingenjör A. Wimmerström, bibliotekarie, hofrättsnotarien H. Bovin, skattmästare, och grosshandl. Conrad Holmberg. Suppleanter blefvo brukspatron Axel Tamm, löjtnanten grefve T. Bielke och hoffotografen H. Hamnqvist. Till revisorer utsågos rådman Axel Petersson och läroverksadjunkten H. Asklund.

Svensk sångerska i Petersburg. Vid en den 16 april i svenska kyrkan i Petersburg gifven andlig konsert väckte en svensk sångerska, fru Eva Sarrin, född Sundblad, som efter genomgången kurs vid konservatorium i Stockholm idkat musikaliska studier i Wien, stor uppmärksamhet genom sin omfångsrika, fulltoniga och bärande mezzo-sopran, sitt intelligenta, stilfulla och värmande föredrag. Hon föredrog arior ur oratorierna "Elias" och "Kristus" samt tillsammans med en (finsk?) sångare Frenkell en duett ur Bachs kantat "Gottes Zeit ist die beste Zeit". Fru Sarrin är dotter till den såsom författare bekante telegraftjenstemannen Johannes Sundblad.

Elevuppvisningar. Fröken Sigrid Carlheim-Gyllensköld har i början af månaden haft två uppvisningar med elever i hennes välkända "Musikinstitut". Å den första af dessa läto de mera försigkomna höra sig i sex större nummer af Mozart, Sjögren, Bach, Chopin och Schumann. Å sista uppvisningen utfördes af ett tjugutal mindre elever saker för två pianon och pianosoli. Samtliga lemnade goda intyg om undervisningens beskaffenhet och särskildt den första uppvisningen hade en artistisk prägel.

Svenska musici i Paris. Inför en lika talrik som entusiasmerad publik ha violinisten Sven Kjellström och pianisten Alfred Roth gifvit tvenne konserter — den 10 och 17 april — i Salle des "Agriculteurs„ i Paris. Många skandinaver hade naturligtvis infunnit sig, men äfven märktes flera af Paris' mest kända musikauktoriteter.

Af programmets nummer, som mest utgjordes af skandinavisk musik, kan nämnas Stenhammars sonat (op. 19), Berwalds stråkkvartett i A-moll, G. Häggs trio för violin, violoncell och piano samt en sonat af Adolf Wiklund. Af dessa har endast Häggs trio förut spelats i Paris, nämligen på den konsert hr Kjellström med biträde af komponisten Emil Sjögren m. fl. gaf i Paris den 5 maj 1902.

Trion utfördes då af konsertgifvaren, den numera aflidne pianisten Harald Hedelin, samt violoncellisten Stenger.

Såväl verken som utförandet ha i de ansedda musiktidningarna »Le

guide musical“ och “Le monde musical” rönt de mest oförbehållsamma loford.

Fröken Mandis Ågren, den unga, i Tyskland bosatta svenska sångerskan, gaf nyligen en konsert i den preussiska staden Anklam, med biträde af Anklamer Konzert-Verein. Fröken Ågrens framgång var der fullständig, uppger Sv. Telegrambyrån. Platstidningarna berömma den unga svenskans klockrena, förträffligt utbildade stämma och säga, att hon genom den charme, som hvilar öfver hennes uppträdande, vunnit allas hjärtan. Stor entusiasm väckte hon särskildt genom sitt föredrag af Peterson-Bergers “Til Majdag“, med undantag af hvilken det mycket väl valda programmet naturligtvis var tyskt.

Om svenska folkvisor, bearbetade och satta för piano af Gustaf Hägg, läses i Hufvudstadsbladet, Helsingfors:

Musikdirektör Hägg, hvars för några år sedan utgifna, rent af genialt gjorda finska folkvisor väckte ett välförtjänt uppseende hos oss, har nu gått till behandlingen af sitt eget hemlands skatt af folkmelodier med en icke mindre pietet och kärlek till samt konstnärlig behärskning af den vackra uppgiften. Vare det genast sagdt, att man i det föreliggande häftet möter samma fint och poetiskt kännande musiker, och fröjdas öfver samma delikata harmoniska kombinationer som i de ofvannämnda finska arrangemangen. Dir. Hägg når med enkla medel en konstnärligt betydande verkan; den musikaliska dräkten ansluter sig alltid på det intimaste till sångernas anda och karakter, skänkande de kända melodierna hela nyhetens friska, färgrika behag.

Häftet, som utkom i slutet af förra året på förlag af Dahlströms Musik- och industri-magasin härstädes, har redan tryckts i andra upplagan.

Gefle. Musiksällskapet “Concordia“ härstädes firade den 13 maj sin hundraårsfest med konsert på teatern och derefter supé i Strandhotellets festvåning. Vid konserten medverkade Concordias kör och orkester under direktör Wilhelm Björkgrens ledning, hvarjemte operasångaren John Forsell upp rädde som solist. Programmets hufvudnummer utgjordes af en kantat, författad af fru Emy Damm, till hvilken musiken komponerats af direktör Gustaf Hägg i Stockholm. Samtliga nummer applåderades synnerligen lifligt, och särskildt hyllades hr Forsell, som sjöng flera extranummer.

Vid festen på Strandhotellet lemnade sällskapets ordförande, landskamrer Ström, en målande historik öfver sällskapets första uppträdande och dess verksamhet under de gångna 100 åren, (se härom förra numret af Sv. M. T.) Landskamrer Ström talade derefter för sällskapets hedersledamöter, bland dem landshöfdingen grefve Hamilton, förre landshöfdingen Björkman, general Munck m. fl. samt öfverlemnade diplom som hedersledamot af sällskapet till operasångare John Forsell. Grefve Hamilton svarade med en välgångsskål för Concordia. Till sällskapets dirigent, hr Wilhelm Björkgren, öfverlemnades genom trafikdirektör Kampf en minnesgåfva i form af en silfverbål med inskription, och till sällskapets ordförande öfverlemnade auditör N. Nyström en kristallvas med blommor. Under festens fortsättning höllos ytterligare en hel del tal.

Från våra grannland.

Kristiania. Maj 1—17. Nationalteatern har fortfarande till d. 7 d:s uppfört Gounods »Faust», hvars rollbesättning här förut nämnts, och derjämte »Fossegrimen» som barnföreställning. Den 11 maj började fru Anna Norrie att å denna teater gästa i »Storhertiginnan af Gerolstein». Den 17 maj gafs å teatern 3 föreställningar, först på middagen konsert, sedan $^1/_2 3$ —$^1/_2 4$ »Sigurd Jorsalafar» (barnföreställn.) och kl. 8 »Fossegrimen» (folkföreställning). Af dramatiska repertoaren må nämnas en Schillerfest d. 9 maj, då programmet upptog Prolog af Th. Caspari och Schillers »Röfvarbandet». Fahlströms teater har fortsatt att uppföra »La Boheme» och Centralteatern likaså »Madame Sherry».

Cæciliaföreningen gaf 2 maj sin 3:dje konsert under säsongen (1904—5), en kyrkokonsert med biträde af fru Oselio Björnson, hrr Thorv. Lammers, Eyvind Alnæs och O. Buschman (violoncell). Programmet upptog sånger af Palestrina, B. Klein, Schubert etc och Aug. Södermans »Andeliga sånger» samt Bruchs »Kol Nidrei» (f. violonc.). D. 4 konserterade Tyra Bentsens damkvartett med biträde af violinisten Har. Heide, hvarvid utfördes sånger af R. Kahn, W. Berger, Elling, Brahms och Selmer. Ett par dagar senare gafs en välgörenhetskonsert af violinisten Elsa Wagner, biträdd af hr Karl Nissen. D. 13 gaf Holters körförening konsert med assistens af frk Anna Jensen och hr Eyvind Alnæs. Programmet var egnadt åt Gade, Sinding och Brahms.

Studenternas amerikakör afreste d. 5 maj med ångaren »United states». På vägen skulle gifvas konsert i Kristiansand, och folk tillströmmade från när och fjärran. Konserten måste dock inställas, emedan, enligt ångbåtskaptens utsago, uppehållet skulle bli för kort. Detta varade dock 3 à 4 timmar, under hvilka konserten väl medhunnits. Saken väckte stor förargelse. Programmet till Amerika-konserterna är norskt och engelskt, upptagande äfven sångarnes namn och indelning i stämmor, samt studieår; därjämte en lyckad fotografigrupp af kören.

(Från Helsingfors och Köpenhamn i nästa nummer).

Från andra land.

Paris. Glucks “Armide“ har nu ändtligen, efter hundraårigt dröjsmål och löften om uppförande, den 12 april gått öfver Stora operans scen. Uppsättningen var lysande och m:lle Bréval samt hr Delmas i hufvudrollerna berömmas mycket.

Adelina Patti, som i Paris sjungit för välgörande ändamål, har af presidenten Loubet dekorerats med hederslegionen. Detta har stött många för hufvudet inom artistvärlden här, emedan denna utmärkelse icke tilldelats inhemska artister af första rang. — Adelina Patti-Cederström besökte i slutet af förra året Petersburg (der hon 1869 debuterade) och uppträdde der på en för sjuka och sårade krigare anordnad konsert i adelsklubben. Hon blef då mycket firad och erhöll bl. a. af storfurstinnan Maria Pavlowna en gyllene lagerkrans.

Fr. v. Schillers 100-åriga dödsdag, den 9 maj, har i Tyskland flerstädes firats med musikfester. Neue Musik-Zeitung n:o 15 är ett specielt Schillernummer, hvars första uppsats handlar om »Schiller och musiken».

Hvarjehanda.

Mendelssohn och Wagner. Då man bad Rossini att få höra hans åsikt om Mendelssohn och Wagner såsom kompositörer, svarade han:

Mendelssohn gör »sånger utan ord», Wagner »ord utan sånger».

På operan. En liten gosse fick följa med sin mamma på operan och då för första gången bevista en föreställning der. De anlände något sent så att denna hade redan börjat, men som de hade plats på tredje raden och voro bekanta med vaktmästaren var denne nog hygglig att släppa in dem och de intogo sin plats på första bänken. På scenen stod just en primadonna och sjöng en stor aria och kapellmästaren såg man med stora gester röra sin taktpinne. Efter en stund vände sig gossen till modren, sägande högt: “Mamma, hvem ä' herrn der nere med käppen?“ — “Tyst, min gosse,“ hviskade modern, “det är kapellmästarn“. — “Men hvarför hyttar han med käppen åt henne som står der uppe“, fortfor han med än högre röst. — “Tyst, säger jag dig“, svarade hans mamma, “han hyttar inte åt henne.“ — “Ja, men hvarför står hon då och skriker så fasligt?“ utbrast den unge, vetgirige åhöraren, mera till förlustelse för de närsittande än för modren, som nu måste allvarligt tysta på den frågvise sonen.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **25:te** årgången. — *För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1905 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården****, i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *prenumereras bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utvecklad. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

OBS. Porträtter med biografier i ***N:o 1: Adolf Lindgren. — Fr. Vult von Steijern. — Georges Beer; N:o 2: Wilh. Kienzl. — Mischa Elman; N:o 3: Ellen Beck — Agga Fritsche; N:o 4: Christian Sinding; N:o 5: Mártha Ohlson. — Valborg Svärdström*** (som Jolantha); ***N:o 6: Hugo Alfvén, — Lola Artôt de Padilla; N:o 8: Manuel Garcia. — Joseph Czapek; N:o 8: H. C. Andersen. — Helge Nissen; — N:o 9: Bruno Aspelin;***

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör

GÖTEBORG

Etablerad 1843

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekväma afbetalningsvillkor.

Den *enda* svenska Pianofabrik, som vid mångfaldiga täflingar *alltid* erhållit *högsta* priset.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

GULDMEDALJ »för utmärkta flyglar och pianinos«

Göteborg 1891 Malmö 1896 Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker. Inalles *21 första pris*

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3:50, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är».

(Gotlands Allehanda)

Elkan & Schildknechts Musikhandel

28 Drottninggatan 28.

Albumblad.

5 melodiska tonstycken

af

Adrian Dahl.

(Romans. Humoresk. Perpetuum mobile. Aftonstämning. Marche triomphale). — ***Prisbelönt musikbilaga*** — finnes till salu à 1 kr. å Svensk Musiktidnings expedition.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr. öfv. gården.

Frans J. Huss.

Till salu.

En god Violoncell

af Johan Öberg från 1700-talet. Närmare meddelar Magn. Engzelius, Särna.

(G. 5933)

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole. Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Eleganta Permar

till ***Svensk Musiktidning*** finnas till salu uti flera färger. Pris kr. 1,50, hos A. F. Högbergs bokbinderi, Davidbagaresgata N:o 22—24.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntryckts-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

INNEHÅLL:

Clara Hultgren (med porträtt). — Henry Wood (med porträtt). — Om förslag till nya notsystem. — Musikbref från England af H. W—r. — Musikbref från Roma af Anteros. — Musikbref från Göteborg af H—t. — Litteratur — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land — Hvarjehanda. — Annonser.

Walinders Tryckeri Aktiebolag, Stockholm 1905.